

ASTO PORNOGRAFIKOARENA

Feliciano Peláez Arregi

Ba, zen ibiltzen Jazinto astoa, astoa —Jakintsua—, ez jendeak dioena, gau argi hartan bere txalupa txikiko orduan itsaso lasaian. Zerua bere iluntasun osagabeen liluraz amets eta ipui guztiekin isladatzen zen ur urragaitzean ilargi txuri tristatu malenkoniatsu pentsakorraren argietan, lasai bere simbolismoan. Era berean, hola behar zuen egon ba gure Jazinto bere gauroko paseoan, pentsakor. Dirudienez ez zituen oraindik izarrak nabaritu.

Uraren olatu garatu desesperantzatuena musika musika itsa-soa, ez lorik hartu. Leka itxurako belarri haundiak gauza guztien gainetik, bere jakintasun guztia. Ari zen errefleksioan: —...eta gizakia hain txikia eta garrantzirik gabekoa izanik berak bere burua handiena, garrantzitsuena eta kreazioaren gune, agintari nagusi eta beste gauza guztien izatearen arrazoi bezala ikusten duela frogatua daukagu. Zergatik ote? Beren burua ingurugiroan nagusi sentitzen direlako, beren neurri eta legeen barrenean nagusi, gauza guztiak beretzat eginak bere zerbiturako. Noski, izaki guztiak eta bakoitza bait da berak sinisten duen ingurugiro guzti horren neurri eta arrazoi garrantzitsuena, dena bere inguruan bueltaka, egozentrismoa da dena. Ni naiz esistitzen den gauza bakarra, eta guzti-guztia nere inguruan neretzat egina dago. Ba ni naiz unibertso deitutakoaren gune zentru izateko arrazoi... —pentsatzen zuen astoak.

Baina gure astotxo maitemindu egin izan zen. Emakume eder batetaz maitemindu ere. Uste zuen aurkitu zuela be-

re aitak bezalako betirako laguna desberdina. Hezi izan zioten arabera. Bere maite beti utopikoan pentsatzean, makil gorri handi bat tentetzen zitzaion bere ile gris zakarrez inguratutako hankartetik. Geroztik gure Jazinto espeteratuta, mugatuta eta behartuta sentitzen zen; Lotsa izugarria ematen zion edonork ikustea bere gauza hura, horrela, tente. Gehienbat berak sentitzen zuenagatik orduan; zerbait oso arraroa, atsegin eta desira arraroa, behar eukiezina, bere indarrak baino indartsuago, ezezaguna lizuna debekatua bekatua, lotsazkoa. Hezi izan zioten arabera.

Orduan ba eskapo egiten zuen denetatik ez zezaten ikus dena eta bere asto lotsatu aurpegi hura, ezin bait zuen burutik kendu bere maite desiratu haren imajina. Nahigabeen bizi zen, kezkatuta, triste beti.

Ez zekien zer pentsatu, nahaste izugarria zuen buruan.

Bere jakintasunean... emakume sinple nazkagarri batek egiten zion meneratu gaingitu nahigabetu. Eta zer egin behar zuen ba.

Hor zebilen gure Jazinto bere pentsamenduetan murgilduta, bere deskubrimenduetan, bere lepra birus gaitz ustelarekin beti bakar-bakarrik, denetarik aldenduta beti, ez zen ondo sentitzen kobazulo ilunean bere norberan misterio hartan etsita hesita hertsita. Gauzez izarren batzuk ikusi dituen zeru ilunean, bere obsesioan gora begiratzean emakumearen adertasunaren irudia gorpu miragarria bere misterio instintiboaz. Leunkiro, makil handi gorri horretara eraman zuen eskua begirada jetsi gabe. Zelako gozamina! Zelako gozamina hura... ikuitzen jarraitzen zuen mimu handiangoarekin leunkiro, gozamina handiangoa zen eta handiangoa, eta astitzen salbajeago leku aproposean organo harrotu hura indartzen eta gauzatzen joaten zen bitartean. Gozamen handiangoa, handiangoa, ez zekien gure Jazinto gaixoa zer egiten zuen deabruaz gidatua eta kontrolatua, baina zein ondo AAAA, AAAAAA. Begiek, hertsiaik baino irekiagoak orain izar beroak, gorpu liluragarria zekusaten kurba leunetan gloriosoetan hara zuloa, anatomia (leen aldiz eridenik) eta ipurdia eta ditiak tentetuta ikuitzea ikuitzea eskatzen AAAAA, AAAAA. Deabruak.

Bere aho irekiak, AAA, txistu edo baba luzea bota edo erori zitzaion konturatu barik, ez zen erortzen bukatzen, AAA AAA gur indar guztiak. Itsasontzi gainera erortzen zen poliki poliki luzeaa gozamina handiagoa handiagoa, ez zegoen haizeaz aramanaaAAA AAA AAA salbajeago gerria ere mugiarazten zion deabru horreeek AAA AAA AAA AAA martxa etengabeen aastintzen zuen astintzen, baina besoa ez zen nekatzen. Beste eskua ba airean halako diti eta ipurdi eta AAA AAA bernak eta zuloak eta gorpu miragarri liluragarri gozagarri gozo garri gozo garri hura bilatzen AA AA AA AA AA itsasontzi egur berdearekin eta arrauna ondoan, behar ero indartsu burtzoragarri, eskua, konformatzen zen.AA AA muturra ere arraun goi aldea txuputzen musukatzen eta koska egiten zuen martxa etengabeen taka taka taka taka odolbero deabruak bulkatzen indar eukigaitza bukaerarte, azken txanpa, atsegin handiagoa eta handiagoa atsegina. AAAAAA AA AA AAAAAA: Mangerea, tente indarrez eskuaz, eragiteko mugimenduan txorro zuri luzea lizuna lizuna, deabrua, jaurtiki zuen ez dakit noraino, luze luze oso ziztu bortitzean, edozer hondatzen, zartatu eta izorratu zuen gau zatia —«zast»—. Deabrua. Uretara hori dena. Debekatua bekatua hori dena, deabrua! leloa lizuna nazkagarria. —Nik ez dut bada inoiz gehiago egingo.— pentsatu zuen bada gure Jazinto astotxoak.

«B» Eta arrai txunditu baten aurpegia eta begiak hor zeuden ur ganean aterata ahora betiko mugimenduan arnasten txundituta. Txundituta. Jazinto gorria jarri zen, norbaitek ikusi zuen orain gainera. Deabru nazkagarria... Lotsaz ia hiltzen da gaixoa... Aurpegia ezkututzen du eta arraia poliki poliki badoa.—Zein eroa leloa, astoa. Zer dabil?— galdetzen zen.

—Deabrua dut barrean!!!— Jazintok.

Asto jakintsuenak.

Eskerrak ez zuela mementuan burubiederik hartu. Hain lasai zen gelditu... kezkek aldendu ziren. berriz ere ikusi zuen itsasoa eta zerua eta ilargia eta bestaldean lurraldea berea, Hodei gaean gris pasakor batek estali zuen izar konstelazio hura gure begietara... Eta kontradikzio bezala oportunisto izugarriekin:

Baina Jazinto ez, han zen oraindik errefleksioan. Unearen errealtateari buruz. Bere burua edo adimena edozeretik at zegoen, unean, sentimenduak. Ezta sorgina, zentzuak puskatuta zituzten, endurtuta obsesioa beharra bulkada uxadak eskatzen zuen tentsioa gozamina. Hankarteko alua gorria kanporuntz irikita zuen... gosea bakarrik astoarengan, mangerea hura zuen buruan bakarrik Jazintoruntz.

Jazintoren txalupara altxatzen zela sorgin madarikatuak ipurdiaa hankak irekitzen zituen eta zuloa zuloaak aaa puta puta puta.

—Ipurdia, ipurdia erakutsi zigun gu guztioi. AAAI! eta gorputz liluragarri guzti hori AI! ilargiaren eskuetan argi txuria erdi urdin edo baina baina AAI! zein ederra leuna borobila astina harroa, haragizkoa haragizkoa. AAAAI!, zertarako dauzkat eskuak eta gorputz material fisiko hau eta dena. Puta alena!, hau hestura! puta!, holan gu guztiok meneratzen eta nahigabetzen... erahiltzen.

Ezin ezerk gehiago jasan presio hura, disakordio hura. Indar, behar sexual hura ezin askatu; —legeak dio! Zuek, geldi hor! nagusiak. Han emakumea. Ezin jasan ezin jasan ezin jasan kontradikzioa...

Gorritu handitu hautskor lehor gaixoak gaixoak gaixoak puskatu suntsitu amildu gloriara ba.

Izaki haren indarra izaki haren indarra izaki haren indarra, garrantzi eza. Ezerk ez du garrantzirik. Dena da berdin. Deskripzioa? Ba dena joan zela pikutara errotik. Bizia gauza hil haiek inorentzat dena, pikutara joan zen dena, inorentzat. Dena bai dena, den-dena guzti-guztia eta nagusi delakoa eta animala bizidun deiturikoak guztiak. Unibertso guztia eta unibertsoatik at, pikutara bai. Halako garbi.

Halere gauza guztiak eta bakoitzak bere mundutxoa zuten. Orain oraindik dena berdin erro eta desberdintasun guztietan. Ez zen ezer falta.

* * *

Ba kalaka da ezerezean, bakar-bakarrik zeudela gure Jazinto eta sorgintxoak. Sorgina berean ziharduen; Zein ondo pasatuko zuten gau hartan hain leku romantiko eta orijinalan, zentzazio berriak asto harekin. Oso beroa zegoen. Gure astotxoak berriz erdi lotan esango nuke. Hain lasai eta arazorik gabe...

Emakume sorgina poliki poliki hurbildu zen ontzian Jazintorengan irrifar zabala zuela aurpegian. Beldurrik gabe. Imajina! zelako egoera, hain bero neskatxa Jazintorekin, bakar bakarrik eta bere biluztasunean!! Jazinto lotan zen bai, baina sorgintxoak asto mutur zikin hura besarkatu zuen esna dadin. Bere gainean dago, bernak irikitzen dizkio martxan jar dadin... baina ez. Izugarrizko inbidia diote ondoko ikusle geldi ixil guztiak eta urrutikoak, gaizki jasaten egoera, zerbait esateagatik. Hotza... Ez dela gure Jazinto esnatzen.

Hara, hara! begiak irikitzen hasi da. Ikusi! Ez. Begi izutiak dira irrifar haren aurrean. Jazinto leloa ez dago prest eta ez daki zer egin, nola egin. Ikara terrorea paniko bihotz hura, nahastea, azkarrago doaz taupadak erreakziona nahian. Jazinto hotza kontzientzia aurka du bere orduko ametsa eliza sorgina. Azkarrago bihotza pumpumpumpum lizuna debekatua bekatua txuria eta gorria aurpegia, ez da martxan jartzen sorgina besarkatzen ikuitzen dio edonon organo hotza esnatu nahian. Azken arnasarik ez zuen, berarentzat, ARG pum azken taupada. Animalia bai leloa pepelerdoa ergela eroa ere. Hila, sorgina nazkatuta dena madarikatzen du. Txalupa iraultzen du Jazinto inozoa beruntz doa. Edo goruntz sexuaren gozoak dastatzera, nahian gutxienez, mundu puskatuan berrian, gauak galdu du dena iluntasuna ezik itsaso berrian. Sorgintxoaren dezepzioa animalia minik gabe mindua; —Ar guztiak berdinak dira. Zein leloa!

—Jesus, Kasimiro. Ez ezazu hori bromatan ere aipatu.

—Juan Soldadu, bulaytsua eta sendoa bera, jakin ninez bete zen:

—Zergatik diozu hori, andrea?